

Hestetýveriet april 1945

Peter Hansen (f. 1920) fortalte i 2012 nedenstående, der efterfølgende er nedskrevet af Niels Nørgaard Nielsen, Lokalthistorisk Arkiv for den tidligere Støvring Kommune

Kort før kapitulationen stillede nogle tyske militærpersoner, en officer og en menig, en morgen i mit hjem i Juelstrup og ville have hestene og køretøjet, vognen. Vi havde kun de to heste, så min far sagde: ”Nej, det kunne ikke hjælpe noget, for vi havde jo kun de to heste”. Tyskerne blev imidlertid ved med deres snak. Far kunne ikke tage det mere, så han gik sin vej, og så stod jeg jo ene med dem. Jeg protesterede jo også og sagde, at vi ikke kunne undvære de her to heste. Tosset blev jo ham her manden, tyskeren, så han kørte sin pistol op og ned ad sidebenene på mig. Så kom jeg til at kigge til siden og så ham den menige soldat, der var med. Han gav mig et lille nik, og så var jeg klar over, at den ikke gik længere, og så måtte jeg jo give mig, for det nik betød åbenbart, at officeren var bindegal og i stand til at gøre alt. Vi fik derefter hestene og vognen ud og kom af sted. Far kom hø og hakkelse i en sæk, og mor kom med en madpakke til mig, for jeg havde bestemt, at jeg selv ville køre hestene til Støvring, hvor vi skulle møde med dem henne på Højskolen, som var beslaglagt af tyskerne.

Der gik de store herrer jo og studerede hestene. Jeg var en tid forinden kommet til at kende en lille tysk soldat, der nok var blevet såret eller sådan noget, for han var i Støvring i længere tid. Han var grovsmed i Tyskland, og ham var jeg kommet til at kende. Vi var kommet til at snakke lidt sammen, men det var ikke meget.

Da han så, at jeg var kommet til Højskolen med hestene, var han jo godt klar over, at den var gal. Han vidste jo godt, at i mit hjem kunne vi ikke undvære de her par heste. Denne ved et hushjørne vinkede han mig hen til sig, og der fortalte han mig, at jeg skulle sige, at den ene var med føl. Det kunne jo godt passe, for den var temmelig svær. Den anden var to år, sagde han. Jeg sagde, at den godt nok var tre, men han fastholdt, at jeg skulle sige, at den kun var to år gammel. Jeg skulle altså holde fast i, at den kun var to år gammel. Så forsvandt han igen.

Tysk militær på vej mod syd med deres heste og hestevogne, som for en stor dels vedkommende var stjålet. Her har de netop passeret Sørup. Vogne, heste og udstyr måtte de aflevere ved grænsen

Så kom der en tysk officer, eller hvad han nu var, og skulle se på hestene. Jeg sagde så, at det brune øg hun var med føl. Ja, det kunne han jo godt se. Men så den anden der, den var jo kun to år gammel, sagde jeg. Nej, det kunne han ikke sanktionere, den måtte være mere. Nej, den var to år, fastholdt jeg. Ham den tyske soldat fra før var kommet tilbage, og han gik nu rundt blandt

folkene, og lod nu som om han ikke kunne kende mig. Officeren vinkede ham hen, så han som smed kunne udtale sig om hesten. Han kom hen og lukkede munden op på hesten, pegede på tænderne og udtalte, at den hest var to år gammel. Den tyske officer blev gal, da

han fik den besked og gennede mig til at tage seletøjet af hesten. De beholdt seletøjet og vognen. Jeg sprang straks på nakken af hesten og red hjem ad. Da jeg kom hjem, stod far i gården og tog imod mig. Da var han godt nok langt nede. Jeg var lykkelig. Hestene var reddet. Kun vognen og seletøjet var blevet røvet fra os.